

காலங்கிநாதர் அருளிய

இந்திர சால ஞானம் 48

மின் நூலாக தொகுத்தவர்

தோழி

காப்பு.

திருவாக்குந் திருமூலர் காப்பாமென்று
திருக்காப்பைத் திறந்துமன தொன்றதாக
ஒருவாக்கால் வசியமுதல் மறைப்புவாதம்
ஓரைந்தாம் அஞ்சனத்தின் கிரியைமாற்றங்
குருவாக்கால் இந்திரமா சாலவித்தை
குளிகையொடு பலதொழில்கள் கிரியைக் கெல்லாம்
தருவாக்காய் நினைத்ததெல்லாம் ஆடிக்கொள்ளத்
தந்திமுக நெந்தைபதங் காப்பதாமே.

நூல்

பொன்னதனை யுரைகல்மன தொன்றதாகப்
போகமருள் கிருபையுன தில்லமாக
இன்னமறி விதியிலுப சாந்திசெய்து
யிருவினையு மற்றதிரு மூலநாயன்
சொன்னமொழி கமலமுனி யறிந்துசொன்ன
சூட்சமதை யறிந்தவர்க்குச் சித்தியாகக்
கன்னல்தனு மாரனவன் றன்னைவெல்லக்
கருதுமொழி பார்த்தருள்வா ளாத்தா ளென்னை. (01)

அத்தாளே பிராணவத்தா ளாகப்பேசி
அப்பேச்சுக் குள்ளிருந்து அம்மாவென்று
பூத்தாளே பூரணமே யென்றுசொல்லிப்
பூவாசம் சுவாசமதி லேற்றிக்கொண்டு
மூத்தாளே யிளையாளென் றழைத்துநீயும்
முன்னூறும் முப்பதுமே தந்தாயென்று
காத்தருள்வ துன்பேரிற் கடன்தா னென்று
கடைக்கண்ணா லொளிபார்த்து வெளியைப்பாரே. (02)

வெளிபார்க்கப் பார்க்கவெளி வெளியாய்ப்போச்சு
வேதமுறை சாஸ்திரங்கள் பொய்யாய்ப்போச்சு
ஒளிபார்க்கப் பார்க்கமனத் தெளிவதாச்சு
உலகமுதற் பிரபஞ்ச வாழ்க்கைபோச்சு
வழிபார்க்கப் பார்க்கவழி யிந்தப்பேச்சு
வாய்ப்பேச்சாற் றெரியாதென் றொழிந்துபோச்சு
தெளிவாச்சு தென்றல்லோ யிந்தப்பேச்சு
செப்பினென் தேகசித்தி முத்தியென்றே. (03)

முத்தியென்று சொன்மொழி சத்யவாக்கு
மொழிந்தமறை நூலான துலகமார்க்கம்
சத்தியிவ ளாடிநின்ற குமட்டுமார்க்கம்
தனையறிய மாந்தருக்கு றிந்தமார்க்கம்
புத்தியில்லா ரறிவதெந்த மார்க்கஞ்சொலும்
புல்லுமுதல் விருட்சமது முளைத்துநின்ற
பத்திவைத்து வேர்மூலம் வித்தின்மூலம்
பார்த்தறிந்து கொண்டவர்க் குச்சித்திதானே. (04)

சித்தியென்ற பொருளரிய வுற்றுப்பாரு
 சிலபொருளு மதுவாகும் தவமேயாகும்
 வித்தியது மனோவிர்த்தி அகாரவிர்த்தி
 விவேகவிர்த்தி மூன்றுமொன்றாய்க் கண்ட பேர்க்கு
 சத்தியிவ ளாடிநின்ற காலைக்கண்டு
 தன்காலென் றறிந்துகொண்டுதன்னைப் பார்த்து
 வெத்தியென்று வேதத்தை வென்றேனென்று
 விளம்புமொழி பதினெட்டுப் பேருந்தானே. (05)

பதினெட்டுப் பேருமொரு பேரேயாகும்
 பக்கமொரு பக்கமிரு பக்கமாகும்
 சதிரிட்டுப் பார்த்துயிதை யறிந்தாயானால்
 சண்முக மொருமுகமா யமுதமாகும்
 பிதிரிட்டு வோடுமது வமுததாரை
 பிங்கலையாற் றமர்வாச லூடேசென்று
 விதியெட்டு ரெண்டெனவே பார்த்துக்கொள்ள
 வேதன்விதி பொய்யாச்சு விரைந்துபாரே. (06)

விரைந்துபார் மெஞ்ஞானக் கிரியையொன்று
 விளம்புகிறே னுளம்பதிந்து நன்றாய்க்கேளு
 உரைந்துபார் தசநாதத் தோடேயொன்று
 ஓமென்ற பிரணவத்தோ டாதிதோன்றும்
 நிரைந்துபா ரரிவோமென் றுரைத்துநீயும்
 நீதியுடன் நூற்றெட்டு விசையேமாறில்
 இரைந்துதச நாதமது குமிழிபாயும்
 இன்பமுற்றுப் பீங்கானில் வாங்குவாங்கே. (07)

வாங்கியதிற் பீங்கானில் விட்டுகொண்டு
 மவுனத்தால் வாவெனவே நடுவைமாறி
 நாங்கதியா மென்றஓம் சுழினைநோக்கி
 நானென்ற பதிநோக்கித் தன்னைப்பார்த்து
 ஆங்குதிகொண் டுயரேறி யறிவிலநின்று
 அம்மானை நவமிமுத லாக்கிக்கொண்டு
 பீங்கானி லிருத்ததைநீ சிரெச்டஞ்செய்யப்
 பேசுகிறேன் நீயறிவாய்ப் பேச்சைக்கேளே. (08)

கேளடா முக்காலும் பேச்சுப்பேசக்
 கேசரமாய்ச் சரமடக்கப் பேசலாமோ
 நாளடா முப்பதி ரண்டே நாளில்
 நானிருந்தேன் பதினெண்பேர் பேச்சைக்கேட்டு
 வேளடா மன்மதன்றன் ரூபங்கண்டு
 விடமென்று உட்கொண்டு பார்த்துக்கொண்டேன்
 கோளடா ஒன்றுமில்லை யில்லைபாரு
 கூச்சமற்றுப் பேச்சுக்கால் காணலாமே. (09)

பேச்சுக்கா விருந்திடமநீ காணுதற்கு
 பின்னும்நீ மன்னும் நீ நானேதென்று
 மூச்சுக்கா லற்றவிடந் தன்னைப்பாரு
 முன்னவன் றான் முன்னின்ற மூலம்பாரு
 ஏச்சுக்கா லேச்சுவிடு முலகப்பேச்சு
 இயம்பாதே இயம்பினால் மூச்சேகொல்லும்
 போச்சுக்கா லென்றுசொல்லிப் போகவிட்டு
 பொய்யாகப் போகாதே முன்னூல்பாரே. (10)

முன்னூலாய்ச் சொன்னமொழி யிந்நூலாகும்
 மூலர்பிள்ளை காலாங்கி யென்பேராகும்
 என்னூலாய்ச் சொன்னமொழி யறிந்துகொண்டால்
 இடையூறு தடையொன்றறு மில்லையில்லை
 இன்னூலைக் கொங்கணன்றா னறியவென்று
 என்னிடமாய் வந்திருந்து அறிந்துகொண்டார்
 தன்னூலாய்க் கடைக்காண்ட மைஞ்சூன்றுள்ளே
 தான்பாடி வைத்தபொரு ளறிந்திலாரே. (11)

அறிந்துபா ரென்பேரை முக்கால்சொல்லி
 அக்காலை யெண்கால்கொண் டிருகாலோடி
 அறிந்துபா ரங்கிகால் ரெண்டுமொன்றாய்
 ஆச்சுபா ரிருபேரு மென்பேராச்சு
 அறிந்துபார் கருவியெல்லாம் பற்பமாச்சு
 ஆச்சுதடா அரைவாசி முக்காலாகி
 அறிந்துபா ருன்பேரு மென்பேராச்சு
 ஆயிரத்தெண் கமலமதி லிருந்துதானே. (12)

தானென்ற கமலமுனி யானேன்பாரு
 சகலசித்தர் மெய்க்கவுமெய்ச் சித்தனானேன்
 மானென்ற வாலையிறு பெண்ணாள்தேவி
 மாசித்த நென்றெனக்குப் பேருஞ்சொல்லி
 தேனென்ற அமுதகளை யூட்டிவைத்துச்
 செகசால வித்தையெல்லாந் தெரியச் சொல்லி
 வானென்ற வெளிகாட்டி வெளியிற்குள்ளே
 மனதடங்கிச் செய்யெனவே வழுத்தினாளே. (13)

நாளொன்றுக் கிரவுபக விரண்டுவேளை
 இரண்டுமொன்றாய்க் கண்டதிரு மூலநாயன்
 தாளென்று யெனையழைத்தா ரழைத்தபோது
 தாளநின்றே னவர்க்குநான் பிள்ளையானேன்
 கேளென்று முன்பின்னாயப் பின்னுமுன்னாயக்
 கேசரத்திற் போய்மீளச் சூட்சுஞ்சொன்னார்
 பாளென்ற முப்பாழூக்கப்பாலெள்ளனைப்
 பகரரிதமாய் நின்றபதி தன்னைத்தானே. (14)

தன்னைத்தா னறிந்தபின்பு பிள்ளனக்கேளு
 தலைவனென்றே மூலகுரு தன்னையாறும்
 என்னைப்பா ருன்னைப்பா ரென்று சொல்லி
 யெதுத்துவரு மிடகலையை யிறுத்திப்பாரு
 பொன்னைத்தான் தேடிமெத்தப் புதைத்துவைத்துப்
 புத்தியற்ற வுலகத்தோர் செத்தாரையா
 தன்னைத்தா னறியாம லுலகத்தோர்கள்
 சாஸ்திரத்தைப் பாராத மடையர்தானே. (15)

மடையனென்ற யெழுத்தறிந்து மடக்கிக்கொண்டு
 மாசற்ற சித்தர்வெளி யேற்றம்பார்த்து
 இடைகண்டு திறமுனையி லாடிநின்ற
 யெம்பிரான் யெழுத்தறிந்து கண்டுகொள்ளத்
 தடையொன்று மில்லையடா புத்திகேளு
 சற்குருவாந் திருமூல ரென்னைப்பெற்ற
 விடயமதைப் போகருக்கு யானுஞ்சொன்னேன்
 விளம்பினதைக் கொங்கணற்குச் சொன்னார் பாரே. (16)

சொன்னமொழி நாலுபே ரந்தமூலம்
 சோதித்துக் கண்டவர்க்கு யிந்தமூலம்
 கன்னல்மொழி தீங்கருப்பாய்க் கொள்ளவாங்கும்
 கண்ணுமனக் கண்வெளியா யொளியைக் காட்டும்
 விண்ணமது ஒருநாளு மில்லைப்பாரு
 விளம்பினசொற் பொய்யாது மெய்யைப்பாரு
 முன்னமொரு காரணத்தாற் பொதிகைமேவும்
 மோனகுரு மொழிபாடல் தன்னைப்பாரே. (17)

பாருநீ பூரணநூல் தீட்சைபாரு
 பகரிது பூசையிது நூறும்பாரு
 தேருநீ சட்டைமுனி ஞானம்பாரு
 சித்தியுள கொங்கணர்பட் சணியைப்பாரு
 மாருநீ மச்சமுனி சொன்னபாடல்
 மகாசித்தி யவர்சொன்ன பாடலெல்லாம்
 கோருநீ யொருகோர்வை யாகத்தானே
 கோர்த்துநீ பலநூலும் பார்த்துக் கொள்ளே. (18)

கொள்ளுவது யெந்தனுட நூலைப்பார்த்துக்
 கொண்டவனே சித்தன்மெய்கு ஞானியாவான்
 தள்ளுமது பிரபஞ்ச வாழ்கையெல்லாம்
 சகலகுரு தானவனாகு சொன்னதெல்லாம்
 எள்ளவுந் தப்புமொழி யில்லைசொன்னேன்
 ஏதுபோ வென்றுவிட்டா லொன்றுமில்லை
 துள்ளுமரி பெலிவெட்டித் தொழுவின்வாசல்
 தொழுத்திறந்து காலியைநீ பிடித்துக்கட்டே. (19)

கட்டுமொழிப் பேச்சாலே வொன்றுமில்லை
கணபதிதா ளிருபதத்தைப் பூசைப்பண்ணிச்
செட்டியெனுஞ் செவவேளைத் தினமும்போற்றித்
திரிதூலி நீலிகர கபாலிவீரி
கட்டழகி திருவாக்கு மூலங்கேட்டுக்
கானவெளி கெசரத்திற் பாய்ந்துயேறத்
தொட்டகுறி தொடுகுறிபோ லிந்தநூவிற்
சொன்னயொரு ளறிந்தவனே சித்தனாமே. (20)

சித்தனென்று சொன்னகருச் சொல்லக்கெளு
சிறிநின்ப மாகுமது மவுனவித்தை
முத்தனென்ற பெரியோர்க ளறிந்துகொள்வார்
முன்னவனை முன்னிறுத்தி யென்பேர்சொல்லி
சித்தம்வைத்துப் புத்திகொண்டு உத்துப்பாரு
சிவசிவா வசியசிவா வென்றேசொல்லி
நித்தமுமே அஸ்தஞ் சித்திரையாஞ் சோதி
நீயறிவாய் சித்தின்பங் கொண்டிடாயே. (21)

கொண்டபெண்ணை விட்டாக்காற் கோளைகோளை
கோசிகற்குத் தவமுடித்த குருவாமின்னூல்
அண்டமொடு பிண்டமுத விரண்டுமொன்றாய்
ஆடிநின்ற பூரணத்தி னாட்டுக்காலைக்
கண்டுகொண்ட பேர்க்கல்லோ காலன்மாண்டான்
கருதுமொழி தனையறிந்து கருவைப்பாரும்
மண்டலங்கள் மூன்றுகதிர் மதியாமங்கி
மவுனத்தி னடியென்று காணலாமே. (22)

காணாம லுலகத்தி லலைந்துசெத்த
கண்குருடற் கியம்பிவிட்டேன் கண்டுதேரு
தோணாமற் சடமெடுத்த பாவியுன்னைச்
சொருபசித்தி ளாவதற்குச் சொன்னேன்கேளு
வாணாளை மாயாதே நூலைப்பாரு
மயக்கமாய்ச் சொன்னதிரு மூலநாயன்
கோணாமல் நின்றுரைத்த கருத்தானென்னைக்
கூப்பிட்ட சத்தமட்ட புவனமாச்சே. (23)

புவனாதி சக்கரமாய் முடிந்தபேச்சுப்
பூரணமாய்ப் போகருக்கு யானுஞ்சொன்னேன்
கவனாதி சித்தர்மெச்ச யெழுநூறுள்ளே
கருக்குருவாய்த தெளிவாகப் பாடிப்போட்டார்
நவனாதி சரக்குமுதற் கட்டுமார்க்கம்
நண்பான கொங்கணர்க்கு யெடுத்துக்காட்டி
அவனாசி நுனிமூல மாணிமூலம்
அகத்தீச ரடிமுடியங் காட்டினாரே. (24)

காட்டினார் கொங்கணற்குப் போகர்தானும்
கண்கருத்தாய்ப் பெற்றபிள்ளை யானதாலே
மூட்டினார் மூதண்ட கடாகமட்டும்
மூவரையும் ஆறுவரை தாண்டியேற
மாட்டினார் சிலம்பொலிகேட்டுள்ளேசெல்ல
வாவென்றார் சணத்திலே மீண்டுவந்தார்
ஏட்டினா லெழுதியிதைக் காணலாமோ
யேகமொரு மூலவர்க்க மாணோம்நூலே. (25)

நூல்பார்த்துக் கொண்டமன மாண்டிற்சித்தி
நுனிமூக்கிற் கண்ணொக்க வைத்துப்பாரு
கால்பார்த்துக் கொண்டுவழி நடக்கவேணும்
கண்ணுண்டாய்ப் பார்க்கவல்லோ யிந்நூலில்
மால்பார்த்து நின்றவிடஞ் சொன்னேன்மைந்தா
மகராசி திரவானான் செங்கண்மாலாய்
நால்பார்த்துக் கொண்டுகதி பெறுவாயென்று
நன்மொழியாய்ச் சொன்னமொழி யிந்தநூலே. (26)

இந்நூ லறுநூறு ரெட்டிதன்னில்
இன்பதுன்ப மிருவினையும் அற்றுப்போக
வந்தநூல் தனையறிய மார்க்கஞ்சொல்லி
மாலிருந்த பதிசொல்லி மாயைநீக்கி
முந்தநூல் மறைபொருளாய் நின்றமார்க்கம்
முந்நூறிற் சொல்லிவிட்டகுறையுஞ்சொன்னேன்
அந்தநூல் தனைப்பார்த்த அடக்கங்கொள்ள
ஐயனே யானுரைத்தே னறிந்துபாரே. (27)

அறிந்துகொள்ள யெந்தநா ளிந்தநாளென்
றாரூரி லுள்வீதிக் குள்ளேசொல்லி
அறிந்துகொள்ள உள்ளபடி கள்ளமன்றி
அதித்ததோ டானந்த மார்க்கஞ்சொன்னோம்
அறிந்துகொள்ள மாட்டாமற போனாயானால்
அடித்துப்பால் புகட்டுவரோ அறிவேபிள்ளாய்
அறிந்துகொள்ளப் புனல்கனல்கால் வெளியோடொன்றாய்
அடிமூல மூலகுரு தன்னைப்போற்றே. (28)

போற்றுவது கேட்டுவிசை தியான முலம்
போதறிவாய் ரெண்டுபத்து மொன்றைக் கொண்டு
போற்றுவது கேளுசித்தி நீயேன்று
பூத்தமலர்ப் பூவாலர்ச் சனையேசெய்து
போற்றுவதுக் கிப்படியே மவுனத்தாலே
போதமுடன் கொண்டேத்திக்கொண்டாயானல்
போற்றுவது சித்தர்நவ மூலங்காட்டிப்
புகலுவார் மெய்ஞ்ஞானந் தன்னைத்தானே. (29)

தன்னைப்போற் சொரூபசித்தி செய்வாருன்னைத்
 தர்க்கமிட்ட சித்தரைநீ யடக்கிக்கொள்ள
 முனைப்பூ வர்ச்சித்த பெலத்தினாலே
 மூலகுரு வுபதேச யெழுத்தினாலே
 தன்னைத்தான் மெச்சமனத் திடத்தினாலே
 சகலகுரு தேசிகனா யிருப்பாயென்று
 உன்னைத்தா னாயிரத்தெண் கலையின்மதில்
 உச்சிதமெய்ச் சித்தனென்று அறிந்துதானே. (30)

தானென்றிவ் வளவுமவே தாந்தமார்க்கம்
 தனையறிய மெய்ஞ்ஞான யோகமார்க்கம்
 வேனென்ற தேபூசை கிபியைமார்க்கம்
 மேதினியோர் கொண்டாடுஞ் சரியைமார்க்கம்
 நானன்றா யுரைத்துவிட்டே னுனக்குத்தோண
 நங்குருவாம் திருமூலர் மெய்க்கமெய்க்கக்
 கோனென்ற யீசன்மால் பிரமன் மெய்க்கக்
 கூறுகிறேன் வசியமுதல் மாற்றந்தானே. (31)

மாற்றமொடு வாதமுதல் ஞானம்கூறும்
 மாந்தரீக மென்றஅட்ட கர்மமாக்கம்
 சாற்றுகிறேன் நன்றாக இந்த்ரஜாலம்
 சமாதிகற்பங் கைபாக முறையுஞ்சொல்வேன்
 ஏற்றமுள்ள வாசிசிவ யோகமார்க்கம்
 எல்லோர்க்கும் மேலான ஞானமார்க்கம்
 பார்த்தறியச் சரியையொடு கிரியைமார்க்கம்
 பகருமொழி குருவருளாற் பாடுவேனே. (32)

பாடுகிறென் கமலத்தி லறியுள்ளோர்க்குப்
 பக்தியுடன் மனதுகந்து பார்ப்போர்க்கெல்லாம்
 பாடுகிறேன் சிவபக்த பொருளறிந்து கொள்வோர்க் கெல்லாம்
 தேடுபொரு ளிதுவென்று சிந்தைபுண்டு
 சிவசிந்தை வைத்துயிந்த நூலைப்பார்த்து
 பாடுகிற கருவறிந்து கருவைக்கண்டு
 பரகெதியைப் பெற்றுபலன் பெறுவார்தாமே. (33)

தாமென்று நினையாமல் மறவாமற்றான்
 தனித்திருந்து நாற்கோண மிட்டுப்பின்பு
 ஆமென்ற ததுக்குளிரு கோணமிட்டு
 அதற்குள்ளே ஸ்ரீகோணம் நன்றாய்ப்போட்டு
 நாமென்ற நமசிவய மதனைமாறி
 நங்குருவை அங்குளத்தில் நன்றாயுன்னி
 ஓமென்ற பிரணவத்தோ டாதிதன்னை
 உற்பனங்கொண் டொருநூத்தி வெட்டுந்தானே. (34)

எட்டுமுத லொன்றிரட்டி பதினெட்டான
 ஏகவுப நிடமாகப் பார்த்துக்கொண்டு
 நட்டநடு வணையேறி நடுவில்நின்று
 நமசிவய யவசிமந வென்றேமாறி
 நெட்டெழுத்தைக் கொண்டோத வசியமாச்சு
 நிலமுதவாய் அவளியடக்க மூலத்துள்ளே
 விட்டகுறை யுனக்குமிது வாச்சுபோச்சு
 மெய்மறந்து திரியாதே வசியந்தானே. (35)

வசியமது வசியம்ஜெய வசியமாகும்
 மாதவத்தோர்க் கெய்துமிது கருமிக்கில்லை
 கசியுமிது நாதாந்தக் கருணையாகுங்
 கைகண்ட சித்தியிது கருதினேன்பார்
 விசிதமிது அறிந்தோரி ஜோதிபாரு
 மேதினியோ ருனைக்கண்டால் வணங்கிக் கொள்வார்
 ரிசிகளோடு முனிவோர்கள் துதிப்பாருன்னை
 நீசமத்த னானாக்கா லறிவாய்ச்செய்யே. (36)

செய்யவிது யெனையின்ற மூலநாயன்
 செப்புமொழி கேட்டுநன்றாய்ச் செய்துபார்த்தேன்
 வையமதைப் படைத்தளித்த மாதாவென்னை
 வசியத்தால் வாவெனவே அழைத்தாள்கேளு
 உய்யும்வகை யெனக்குமவள் கண்ணைக்காட்டி
 ஓடிப்போ வென்றுசொல்லி நின்றாளாத்தாள
 கைதவத்தால் மெய்யறீந்து சித்தனாகி
 காலங்கி யெனப்பேரும் பெறேன்பாரே. (37)

பெற்றெடுத்த மூலகுரு தனக்குப்பிள்ளை
 பேருலகை யின்றெடுத்த தாய்க்கும்பிள்ளை
 உற்றகுரு வறிந்துகொள்வா ரெனக்குப்பிள்ளை
 ஒருபதிலே மனவடங்கி நின்றோன்பிள்ளை
 பெற்றதொரு மாதாவை வணங்கிக்கொண்டு
 பேரறிவாய் நின்றபிள்ளை யெனதுபிள்ளை
 கற்றுணர்ந்த பெரியோர்கள் சித்தரெல்லாங்
 காலாங்கி பிள்ளையென்றால் பிடிப்பார் காலை. (38)

கால்பார்த்துக் கொண்டாலே உயரவேத்துங்
 கதியிருந்து பதிகாட்டும் மதியைக்காட்டும்
 மால்பூத்த வந்திதிரு நந்திவாழ்க்கை
 மவுனநிலை பதிகாட்டும் விதியைக்காட்டும்
 மேல்பார்த்துக் கீழ்நோக்கி விண்ணைப்பார்த்து
 மேலான பரவெளியைத் தன்னுட்காட்டுங்
 கால்பார்த்துக் கடைத்தேற வேணுமல்லாற்
 நதிமுத்தி காலைவிட்டா லில்லைத்தானே. (39)

இல்லையென்று சொல்வதெந்த விதந்தான்கேளு
யேறுதலை யுனைவந்து தாக்கும்போது
தொலையென்று சும்பாநீ விருந்தாலுந்தான்
துக்காமல் விடுவதில்லை யுன்னைக்கண்டாய்
அல்லல்வினை யிருவினையு மொன்றாய்நின்ற
ஆனந்த திரிகோணச் சூட்சந்தன்னில்
வல்லர்க ளறிந்துகொண்டு ரெண்டினாலே
வாசிதிரு வாசிதனி லேறுவாரே. (40)

ஏரென்ற ரிசபமதி லீசனேறி
யிருகாலை மடித்துமடி மீதில்வைத்துக்
கூரென்ற திருகூரு மொன்றாய்க்கொண்டு
கூத்தாடிக் கொண்டதிருக் கூத்தைப்பாரு
வாரென்ற பூண்முலையாள் தேவிவாலை
வாதாடி யீசனையும் வென்றசூட்சம்
பாரென்று சொல்லியிந்த நூலிற்பாடி
பதித்துவைத்த பொருளறிந்து கண்டு கொள்ளே. (41)

கொள்ளமனம் பூண்டகரு மத்தைச்சுத்திக்
கூறுகிறேன் பாருறுதி யொருதிசொன்ன
கொள்ளுறுதி மச்சமுனி பச்சம்வைத்துக்
கொண்டுசித்தி பெற்றதொரு மறைப்புவிதீதை
கள்ளமன்றிக் கண்டபே ரொருவரில்லை
கண்டுபா ருனக்கமெதி ரொருவரில்லை
எள்ளவந் தப்புமொழி யல்லக்கெளு
யேழரையி லேழுவாரங் தாரமென்றேன். (42)

தாரமென்று வாரமென்று இரண்டுமொன்றாய்த்
தனித்துநின்ற விடமதிலெ விந்துசேர்த்து
மாரனென்று நின்றவித்தை மறைப்புவித்தை
வையகத்தில் வைபவமாப் வளரும்பாரு
கூருமென்ற யெனதுமொழி கேட்டாயானால்
கூறுகிறெ னுற்றுணர்ந்து கேளுகேளு
மாரனென்று நின்றபொருள் நீயேயாச்சு
மறைப்புவித்தை நீயாச்ச யின்னங்கேளே. (43)

இன்னமுமே சொல்வேனே ரண்டத்தெண்ணெய்
இருகாலு மரைப்படியில் மருந்தைக்கேளு
சொன்னமொழி யறிந்துகொண்டு இந்த்ரகோபம்
சோதனையி லாழாக்குத் தொகுப்பாய்வாரு
வின்னமதுக் கோளுமில்லை குளியான்றன்னை
விவிதமுடன் சிரங்கையொன்று போடுபோடு
மூலமிது திருமூலஞ் சேர்த்துக்கொள்ளே. (44)

சேர்த்துநீ யிந்திரமாங் கோபந்தனைத்
 சேர்த்துதுகை சொல்லவில்லை யைம்பத் தொன்றாய்
 சேர்த்துநீ யேகமொன்றா யாகும்பக்கம்
 சேரவிட்டு அடுப்பேத்தித் தீயைமூட்டி
 பார்த்துநீ யாழாக்காய்க் குறுகமட்டும்
 பாரத்தீ போடாம லெரித்துவாங்கு
 மூர்க்கமவைத்து தலசிகெற்ப மண்டையோட்டில்
 மூலகுரு வருளாலே அதனில்வாரே. (45)

வாருநீ கூறுமொழி பிசகாமற்றான்
 வார்த்தபின்பு சூட்டடுப்பிற் சட்டியேத்தி
 கூருநீ சிவாயகுரு நீயேயென்று
 கொண்டேத்திக் கொண்டசத்தி மேலேநீயும்
 சேருநீசிரவோட்டைச் சட்டிதன்னிற்
 சேர்த்தபின்பு மேலையொரு சட்டிமுடிப்
 பாருநீவேடுசுத்தித் தீயைமூட்டிப்
 பாரத்தீ போடாம லொரியிடாயே. (46)

எரித்திடாய் ஒரு சாமஞ் சென்றபின்பு
 என்மகனே ஆறியபின் அதையெடுத்துப்
 பிரித்திடாய் மைமெழுகு பொலிருக்கும்
 பிசகாது இதன்பெருமை உனக்குச்சொல்வேன்
 சிரித்திடாய் இதையெவர்க்கும் வெளிவிடாதே
 சிமிழெருமைக் கொம்பதனிற் செய்யச்சொல்லி
 உரித்திடாய் சிமிழதனிற் பதனம்பண்ணி
 உற்றகா ரியமனைத்தும் முடிக்கலாமே. (47)

ஆமென்ற ஜாலவித்தை மார்க்கமெல்லாம்
 அப்பனே சொல்லிதைத்த படியேநீயும்
 தாமென்ற எத்தொழிலுஞ் செய்யலாகும்
 சரியான பேர்க்கிதுவும் பலிக்கலாகும்
 ஓமென்ற படிசெய்து வருவாயானால்
 ஓகோகோ சித்தருனைக் காண்பாரப்பா
 நாமென்ற பேருமக்குக் கொடுத்தோமிந்த
 நாட்டிலே செய்துநீ தெளிந்திடாயே. (48)

காலங்கிநாதர் இந்திர சால ஞானம் முற்றும்.